DOMSTOLENS BESLUT
den 13 januari 1995 *

I mål C-264/94 P,

Jacques Bonnamy, med hemvist i Bois d'Arcy (Frankrike), företrädd av Pierre Alt, advokat, Sarreguemines, 4, rue du Palais, 57204 Sarreguemines,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 14 juli 1994 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) i mål T-179/94 (som inte offentliggjorts i Recueil), Bonnamy mot rådet, i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av G.C. Rodríguez Iglesias, ordförande, F.A. Schockweiler, P.J.G. Kapteyn och C. Gulmann, avdelningsordförande, samt G.F. Mancini, C.N. Kakouris, J.C. Moitinho de Almeida, J.L. Murray, D.A.O. Edward (referent), A.M. La Pergola och J.-P. Puissochet, domare,

generaladvokat: G. Tesauro,
justitiesekreterare: R. Grass,

* Rättegångsspråk: franska.

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Bonnamy har, genom överklagandeskrift som ingivits till domstolens kansli den 21 september 1994, enligt artikel 49 i stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol, utformat ett överklagande av beslutet av förstainstansrätten av den 14 juli 1994, Bonnamy mot rådet (T-179/94, som inte har offentliggjorts i Recueil), genom vilket rätten avvisade den talan som anhängiggjorts av klaganden enligt artikel 173 i EG-fördraget såsom otillåten.

2 Av rättens beslut framgår att talan avsåg att

— förklara såsom "fullständigt obefintlig", eller att åtminstone ogiltigförklara Europeiska rådets deklaration av den 29 oktober 1993, vilken skulle ha som verkan att för medborgarna inom Europeiska ekonomiska gemenskapen tillkännage att Fördraget om Europeiska unionen skulle träda i kraft den 1 november 1993,

— förklara såsom nulliteter Fördraget om Europeiska unionen, enligt dess lydelse av den 7 februari 1992, och Fördraget om Europeiska unionen, såsom det ändrats genom Danmarks deklarationer.

3 Ansökan delgavs Europeiska unionens råd genom rättens kansli. Till följd av denna delgivning framställde Europeiska unionens råd en invändning om otillåtlighet

med stöd av artikel 114 i rättens rättegångsregler. Den senare meddelade beslut utan att inleda muntligt förfarande.

4 Beträffande, i första hand, yrkandet om att fastställa obefintligheten av eller ogiltigförklara Europeiska rådets deklaration, påpekade rätten först att Europeiska rådets rättsakter inte inkluderas bland de akter i artikel 173 första stycket i fördraget vilkas lagenlighet kan granskas av den gemenskapsrättslige domaren. Rätten erinrade sedan om att artikel 31 i Europeiska enhetsakten, i kraft vid dagen för antagandet av den angripna deklarationen, uttryckligen utesluter Europeiska rådet från tillämpningen av de bestämmelser i EEG-fördraget som avser behörigheten för den gemenskapsrättsliga rättsskipningen och att denna uteslutning har upprätthållits genom artikel L i Fördraget om Europeiska unionen.

5 På grundval av dessa anmärkningar drog rätten slutsatsen att den inte var behörig att ta upp lagenligheten av Europeiska rådets deklaration till prövning.

6 Beträffande, i andra hand, yrkandet om att förklara Fördraget om Europeiska unionen såsom nullitet, påpekade rätten att detta fördrag inte utgjorde en rättsakt av en institution inom gemenskapen, i betydelsen enligt artiklarna 4 och 173 i fördraget, och att den följaktligen inte var behörig att ta upp lagenligheten av fördragets bestämmelser till prövning.

7 Rätten ålade klaganden att bära rättegångskostnaderna i sin helhet, inklusive de för Europeiska unionens råd.

8 Klaganden gör, i sitt överklagande, i huvudsak gällande att det angripna beslutet är behäftat med rättsliga fel såvitt avser förklaringen om otillåtlighet och åläggandet

av svaranden att bära rättegångskostnaderna i sin helhet, inklusive de för Europeiska unionens råd.

9 Klaganden påstår, beträffande förklaringen om otillåtlighet, att rätten skulle ha felbedömt domstolens dom av den 23 april 1986, Les verts mot parlamentet (294/83, Rec. s. 1339), artiklarna 2 och 31 i Europeiska enhetsakten, artikel 6 i Europeiska konventionen om skyddet för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt artiklarna 111, 115 och 116 i rättens rättegångsregler.

10 Enligt lydelsen i artikel 119 i domstolens rättegångsregler får domstolen "om det är uppenbart att överklagandet helt eller delvis inte får prövas, eller om överklagandet helt eller delvis är uppenbart ogrundat, ... vid varje tidpunkt, med referentens rapport som underlag och efter att ha hört generaladvokaten, avvisa eller ogilla överklagandet helt eller delvis genom motiverat beslut."

11 Såsom rätten har funnit, utgör varken Europeiska rådets deklaration eller Fördraget om Europeiska unionen rättsakter vilkas lagenlighet kan granskas enligt artikel 173 i fördraget, och följaktligen är klagandens överklagande av förklaringen om otillåtlighet uppenbart ogrundat.

12 I sitt överklagande ifrågasätter klaganden dessutom rättens beslut mot honom i fråga om rättegångskostnader. I synnerhet anser han att rätten, i sitt beslut, felaktigt har ansett Europeiska unionens råd såsom svarandepart medan hans talan var riktad mot Europeiska rådet.

13 Enligt lydelsen i artikel 51 andra stycket i stadgan för domstolen får "ett överklagande ... inte enbart avse beslut om att betala rättegångskostnader eller storleken av dessa."

14 Eftersom alla andra grunder som åberopats av klaganden har avvisats, måste, med tillämpning av denna bestämmelse, den som avser rättegångskostnader avvisas såsom otillåten.

15 Följaktligen bör klagandens överklagande avvisas i sin helhet.

Rättegångskostnader

16 I avsaknad av yrkande om rättegångskostnader skall, med tillämpning av artikel 69 i rättegångsreglerna, klaganden bära sina egna kostnader.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN

följande beslut:

1) Överklagandet avvisas.

2) Klaganden skall bära sina egna rättegångskostnader.

Luxemburg den 13 januari 1995.

R. Grass
Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias
Ordförande